

Finta Éva

Egy atyai pofonról

Kiskamaszként összeolvastam mindent.
Dumas, Stendhal, Dickens – mindet „megettem”.
Kis könyvtárunkban maradt csak egy-két könyvünk
mit apánk jóvoltából tiltólistára tettem.
Gárdonyit faltam épp egy délután.
Már beszötte lelkem *A Láthatatlan ember*
Az öreg tekintetes és Isten rabjai
a *Hosszúhajú veszedelem* szintén
Ábel és Eszter szertelen szerelme
és elvarázsolt az *Egri csillagok*.
Ida regénye magába szívta lényem
nem hallottam, hogy közben nyílt az ajtó
szokatlan volt hétköznapi, délután
hogyan csak úgy betoppant apám.
Pedig betoppant, és rajtakapott.

Az én időmben – mindenki olvasott.
Nagyanyám hangosan is nagyapámnak.
Tévé, nyaralás, strandolás helyett
sok nyári délutánon, hűs szobában
heverték s olvastak az emberek.
Én is, mint mindenki a kis családban.
Eddig rendben volt minden. Na de: mit?
Ida regénye tiltólistán. Kérem:
vajon miért, meddig, hiszen jóval korábban
olvastam Mikszáthot, Móriczot, Jókait –
Idát miért nem? És még évekig
nem értettem meg azt a nagy pofot
amit apám a képemre nyomott.

Túl voltam Ibsenen és Krúdyn is
Shakespeare, Moliere minden színdarabján
olvastam verseket, Aranyt és Adyt, s bizony
volt már kezemben több ízben Maupassant
és még mindig nem értettem a titkát
miért nem olvashattam Gárdonyit
az *Ida regényét* legalábbis. Úgy ám...

Aztán egyszer, példabeszédek mentén
feltűnt az apai minta is sárba mártva.
Épp Csinszkáról gyűjtöttem anyagot:
hogyan élt gyermekként, és a papája
hogyan dorbézolt, s nőekkel mulatott.
Bertuka pedig intézetbe zárva
négy éven át, Svájcban, jó messze tőle
hogyan fejlődött és: *Adysodott*.

Apám erkölcs dolgában rendíthetetlen volt.
Nem tűrte másban sem a könnyű vágyat.
Már felnőttem. Gyűjtöttem sorsokat.
Figyeltem: mi a tiszta, mi a torz.
És akkor egyszer, már nagylány koromban
végre helyére tehettem a pofont.